

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ EMILE BERGERAT

ΠΩΣ Ο ΘΕΙΟΣ ΜΟΥ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ ΤΗ ΡΑΧΗΛ!...

Ο θεός μου Άντιβας Φρειδερίκος Ναπολέον Μπιστουρνέ

Ο θεός μου Άντιβας Φρειδερίκος Ναπολέον Μπιστουρνέ, ήταν ένας γηραιός κι' εφημέριος συμβολαιογράφος του μικρού κι' άπολεμου χωριού του, παρ' όλο το φιλοπόλεμο των βιφτιστιζών του όνοματόν...

Έγαν χιμώνα μου κατέβηκε να φύγω απ' το Παρίσι και να ζωνηγήσω άγριομπεζατίσες στα καταβράζα του χωριού του. Φυσικό ήταν να γίνει εκεί δεξτάς με ένθουσιασμό, κι' ο θεός μου βλέποντας τόν ύποπτον μου Παριζιάνο κι' ταυχινή άνηγή του, νόμισε πως ξαναζούσε τα άλησιμόνια προ' έβδομιάτη χρόνον τρελλά του νεύατα !...

Κάποια βραδεία, εκεί που τρώγαμε ψητές μπακάτσες και κοιτούσαμε θανατικό χοριάτιο άνω κρασί, ο θεός μου, ξαναμμένος απ' το πλούσιο φαγοπότη και ζηλιάσης για τις μοναχοδωμένες άφρονα Παριζιάνισες περιτέμιές μου, που με άναγκάζε να του δηγούμαι, ξεφώνισε σε μία στιγμή :

—Αιτά δεν είνε τίποτα, άνηγή μου... Έμένα που με βλέπεις, ξεμάρζε κάποτε στην άγκαλιά μου την κομοξομοσιμένη τραγωδό Ραχήλ !... Θαμιάωχα και τόν κίτταξο δόσπισα. Πώς !... Ο θεός μου αυτός ύπηρε στα νεύατα του ο άγαπημένος της θεάς εκείνης !... Εκείνης της μοιραίας σερφίνας, ή όποια κλοτσάισε καιροισόζικα τις βασιλικές χορώνες τών Μεγαλειότατων θανασιών της, σάν να ήταν προταβήτρια του ποδοσφαιρου !... Ά, μη αυτό ξεπερνούσε κάθε όριο, κι' ή φάτσα μου είχε την έγκραση της εκπλήξσεως ενός «έξ γενετής» γάχα, καθώς κίτταξα βοιός τόν ύπεράνθρωπο θείο μου !...

Κι' εκείνος, βλέποντάς με λατταρισμένον να μάθω τις λεπτομέρειες της χιλοξηλειμένης κατακτήσεώς του, κόρφωσε όσο μπορούσε το στοματομυλόταχο σορού του κι' άρχισε να μου λέη :

—Τό 1842 σποιάδαζα νεύατα στο Παρίσι... Ήμουν ένα καλοδεμένο, κομψό παλλήλαρι, κι' ή μαγία μου ήταν να συμπληρώνω κάθε βράδυ τις σποιδές μου στα καμπαρέ, στις τζέρονες και στα θέατρα...

Κάποια βραδεία, κι' εγώ δεν ξερω πως, βρέθηκα κάτοχος ενός εισιτηρίου — γαλαρία πολιτελείας — του θεάτρου της «Κομεντι - Φρανσίζ», Μεσογιοάνισε τότε στο Παρίσι ή άφραστη τραγωδός Ραχήλ, ένα σπάνιο λουλούδι καλλονής και θεϊκής τέχνης, δροσόλοστο, στα 22 υπομμένα χρονάκια του !...

Έπαιξε τη «Μήδεια» του Σοφοκλέους εκείνη τη βραδεία, και καθώς ήφονε τα ύπεροχα μάτια της στον ούρανο, μου φάνηκε πως έμένα αντίκρισε μονάχα — εκεί πάνω στη γαλαρία σκαρφαλωμένον — και πως στα θαμιά μάτια τα δικά μου αναπότηκε ή ούράνια ματιά της, για περσιές στιγμές... Τελείωσε, άνηγή μου... Από κείνη τη βραδεία άγιάτησα τρελλά τη Ραχήλ. Τόσο τρελλά, όσο άπελειωμένα, ώστε ξεπούλησα όλα τα βιβλία μου, έγραγα τρεις - τέσσερες προκαταβολές απ' τα τακτικά μηνιάτικα που μουτέλνε ο πατέρας μου και παραγγέλλοντας ένα πολυτελέστατο κοστούμι, δεν έλειπα πια κάθε βράδυ απ' το θέατρό της... Ήμουν ο πιο ένθουσιασμένος, ο πιο φασαριάς θανασιστής της. Έπαυσα πρώτη θεά, την χειροχορούσα δαυμοσιμένα κι' ούφλιαξα και βελάξα όταν φανόταν στη σκηνή για να εγχαριστήση το φρενιασμένο πλήθος. Μά εκείνη ή μαργώλια νεράδα φροίγχε τα μάτια της — ή άμυλόπιση — στο προσωριμένο γύ τις περασιτικές απ' το Παρίσι Μεγαλειότητες θεωρείο, μέσα στο όποιο βοισκόταν πάντα κι' από ένας άστειωμένος θανασιστής της !...

Όμως, δεν μ' έκοιτε αυτό καθόλου. Μόλις τελείωσε το θέατρο κι' ήταναι ή άγαπημένη μου Ραχήλ στο ύπεροχο αιάξι της, για να πάω στο μέγαρο της — το πασιγνωστο της οδού Τριυδόν — εγώ κάθε βράδυ κρειμώμιον πίσω απ' το αιάξι κι' έτσι την θάμιαξα άλλη μία φορά άκούμ, όσο να μη στην πόρτα της !... Μά τα ψιλό τελείωναν... Εκείνα που μουτέλνε ο πατέρας μου δεν μούφθαναν πια μονάχα τους για να ρουφάω κάθε βράδυ με τα μάτια το ένδοξο είδολό μου, κι' άναγκάζαται να υπώ ύπάλληλος στο συμβολαιογραφείο του μαίτη - Θωμασσέ...

Μία μέρα του Ίανουαριού του 1843, την έπομένη άκριβός που άποβούθηκε ή Ραχήλ στο όλο της «Φαίδρας», πήγα άφγα στο γραφείο : Είχα ξενηγίσει σάν ήλιθός έξω στον χροσταλλιασμένον απ' την παγωνά δρόμο κι' άκριβός κάτω απ' το παρθένο της άμείρηνης κι' εγχαρισμένης καλής μου...

Ο μαίτη - Θωμασσέ, όστόσο, δεν με μάλωσε καθόλου για την άγορορία μου. Ίσα - ίσα μου γαμογέλασε ενοϊκά και μούτε :

—Παιδί μου Μπιστουρνέ, είσαι ο πιο τζέντλεμαν κι' ο πιο κομφορτιμένος απ' τους ύπάλληλους μου... Έσύ λοιπόν θα πές το μεσημέρι στην περιόρη τραγωδό Ραχήλ τους τόκους τών χορημάτων της, που τα διαχειρίζομαι εγώ... Ήθεθε πριν λίγη ώρα ή ίδια, μη δέν τα είχα πρόβλερα. Άπόδειξι δεν θα πάρης, γιατί είχε τη λεπτότητα να μου την ύπογραφή από πριν !...

Άνημέ μου, λίγο έλειψε να μούβρη κόλλας, μόλις άκουσα πως ήθεθε στο γραφείο ή Ραχήλ... Άκούς εκεί, νούβη στο γραφείο την ώρα που λειπα εγώ !... Κάτι θα μπορούσα να της σφουξέω στο αυτί, κάτι θα της ξεσέλαξα, τελοςάπαντον, απ' τόν καιμό που με μαράζωνε τόσους μήνες μάτια !...

Μά παρηγορήθηκα γρήγορα. Σε μία ώρα ο μαίτη Θωμασσέ μου έδωσε ένα μάτσο με 15 γιλόφραγκα — ποσό τρωακό για κείνη την εποχή — τάβαλα στον χαρτοφύλακά μου και τράβηξα φτερουγιστός από ευτυχία στο μέγαρο της θεάς μου...

Πριν πάω εκεί όμως, έκανα μία βόλτα απ' το δωμάτιο μου. Φρεσκο-έφριστρα, παρφομαριστήρια, στολιστήρια σάν τόν βασιλιά της μόδας Μτρούμιελ και σε δέκα λεπτά ήμουν στη Ραχήλ...

Ποιον θα άναγγέλω στην κούρια μου, κούρια μου !... Με ρώτησε ή ταυχινα καμαριέρα.

Κι' εγώ με τόνο μωστηριώδη είπα :

—Όριστε το έπισκεπτήριό μου !... Δόστο στην κούρια σου !...

Και βιάζοντας το μάτσο με τα 15 γιλόφραγκα, το πάσσαρα στην έκθαυδή καμαριέρα, με τούπε έννενητανενητά μαχαρογιάνδον...

Πέθαναν λίγες στιγμές άγωνιώδους άναμονής. Ή καρδιά μου γοργυχοπούσε για τή θρασιότητά μου κι' είχα την σίγουρη έντύπωση ότι πίσω απ' τη βαρεία κουρτίνα ένα ζευγάρι μάτια θεϊκά με ροκάνιζαν με περιέργεια...

Και σε λιγά, άνοιξε ή κουρτίνα. Η νεαρή βασίλισσα τών σερφίγων ξεπορόβαλε γαμογέλαστη, τα τρυφερά της χέρια κρατούσαν το πολύτιμο μάτσο - έπισκεπτήριό μου και τα μάτια της περιεργαζόντουσαν με ένδιαφέρον την κομψή μου αινούεττα. Κλείδωσε σ' ένα σιγάρτι κάποιες χρυσοστόλιες κοσούλας το μάτσο με τόν παρσ, κήτησε με νοσηλεία σ' ένα καθίσμα, και ενώ νεύατιζα με έκστασι μπροστά της, μου νιφίρισε :

—Πού είστε !... Μήπως το βασιλόπε του παρασιπού !... Μήπως ή γιγός του Τσαόν Πασιών τών Ρωσιών !... Μήπως κανένας Ίνδός πρίγκιψ τών πριγκίπων, για νάχετε ένα τέτοιο πρωτοφανές έπισκεπτήριό !...

Όχι ! της φώναξα, σάν μέσα σ' όνειρο. Δεν είμαι τίποτε από δούτα... Είμαι άπλοτατα ο Γσκιος του κορμού σας, ο σκύλλος του σκύλλου σας, το τακινάκι του σκαρπινού σας, ο άλατζάς της ρούπας σας, το φριδι του ματιού σας... Είμαι κάτι που σας λατρεύω, κάτι που είνε άχόριστο κι' άναπόσπαστο από σας, κάτι που δίχως εσάς θα σβήση και θα μαρφή !...

Της είπα κι' άλλα, άνημέ μου, μα που διάβολο να τα θυμάται τόσα : Αυτό που θυμάμαι είνε, ότι την κράτησα ξεθεωμένη στη δυνατή άγκαλιά μου έξημισιν έως έφτά ώρες, και θα είχα κορυφίο να την κρατήσω άλλες έξηνηταεφτά, αν δεν σκοτεινάσε επιτέλους κι' αν δεν άποφάσιζε κι' εκείνη να έτοιμαστή για τή βραδινή παράσταση !...

Λοιπόν, ρώτησαν πολύ ή τρυφερές σου σχέσεις με την θεϊκή Ραχήλ, πολυενυχισμένε φει μου !... Ρώτησα με όλοφάνερη ζήλεια.

Κι' ο θεός μου Άντιβας Φρειδερίκος Ναπολέον Μπιστουρνέ μου άποκρίθηκε με ταυχιανά :

—Μπα.. Δεν βαρύνεσαι... Την άλλη μέρα κούλας το πρού, μόλις πήγα στο γραφείο μου, με ρώτησε βλοσυρός ο προϊτάμένος μου :

—Τι έγιναν τα λεπτά, Μπιστουρνέ !... Γιατί δεν τα πήγες της δεσποινίδος Ραχήλ !... Έτσι τοιούλάχιστον μου είπε χθές το βράδυ στο θέατρο, όταν την έπισκέφθηκα στο καμαρίνι της, για να βεβαιωθώ !...

Κι' εγώ με ψυχραιμία φράκας, του άποκρίθηκα άπλά :

—Ψεύδεται ή δεσποινίς Ραχήλ... Της τα πήγα... Ή ίδια τα κλείδωσε στο σαλόνι της, σ' ένα σιγάρτι μής χρυσοκέντητης κοσούλας !...

Ο άφεντιζός μου έφτυγε σάν άστραπή, μα γύρισε σάν κεραυνός. Βεβαιώθηκε πως τα πήγα τα λεπτά, μα κατά γενική άπαιτήτων της έξαγομίνην για το πάθμιά της Ραχήλ κι' έδωσε κακόν - κακός απ' τη δουλειά μου, ούφλιάζοντας :

—Γκρομίον άποδώ, άπατάενα ! Φιγουράρισες στο κορίτσι για πρίγκιπας και της πάσσαρες τα ίδια της τα λεπτά, χωρίς να της ξεηγήσης τί είσαι και ποός σ' έστειλε !... Άειτε να μου χαθής, λοιπόν, λαποδίτη της άγάτης !...».

—Είμαι ο σκύλλος του σκύλλου σου, το τακουάκι του σκαρπινού σου, ο άλατζάς της ρούπας σου !...